

[Bouet.]

vi i udvalget ville gå ind i en forhandling om løsning af spørgsmålet, selvom det ikke, tilføjede jeg, blev på samme måde, som det var foreslået af ministeren.

Sagen har nu været behandlet i adskillige møder og drøftet med ministeren. Vi har fået en hel del oplysninger, men det har vist sig som ved andre sagers behandling, at efterhånden som man kommer nærmere ind i stoffet, bliver man opmærksom på problemer, som man ikke tidligere har været klar over forelå, og som man derfor må ønske belyst, inden man går til en afslutning af arbejdet.

Dette lovforslag omfatter jo, således som foregående talere har anført, også søfolkene, for hvem der i sømandsloven er fastsat regler om dagpenge og anden hjælp under ulykkestilfælde og sygdom, og jeg er ikke helt sikker på, at lovforslagets bestemmelser er tilstrækkelige til at undgå, at der opstår vanskeligheder ved fortolkningen af de to love. Jeg føler mig ikke helt overbevist om, at der ikke kan fremsættes krav fra tilskadekomne, der falder ind under overenskomsten mellem arbejdsgiverne og De samvirkende Fagforbund, hvorefter en tilskadekomne skal have 4 kr. 50 øre i dagpenge fra 4. dagen efter ulykkestilfældet. Jeg føler mig ikke sikker på, at man ved at vedtage de foreslåede ændringer i ulykkesforsikringsloven kan forhindre, at de, der falder ind under denne overenskomst, også kan kræve dagpenge i henhold til loven, i hvert fald så lang tid overenskomsten løber. Ministeren erklærer, at efter hans opfattelse er der ingen tvivl om, at der ikke kan kræves dagpenge to steder, men som sagt, jeg føler mig ikke helt overbevist om, at ministeren har ret, og vi ville jo gerne, hvis der havde været mulighed derfor, have undersøgt dette spørgsmål noget nærmere, gået mere til bunds i det og set noget mere på den juridiske side af sagen. Jeg er naturligvis enig i den betragtning, at man ikke kan få erstatning efter to love og heller ikke skal kunne få det både efter loven og efter en indgået overenskomst, men overenskomsten er nu engang indgået, og jeg ville sætte megen pris på, om man kunne have fået lejlighed til at undersøge dette spørgsmål noget nærmere.

Jeg udtalte før, at jeg havde sagt, at vi

ville gå ind i en velvillig forhandling, og vi har også vist vor gode vilje, idet vi sammen med venstre er gået med til at stryge 10 uger af den 13 ugers karenstid, som nu gælder, så at der ville blive en 3 ugers karenstid i stedet for 1 uge, som lovforslaget har nedsat den til. Når vi har stillet dette ændringsforslag, er det, fordi det langt overvejende antal af ulykkestilfælde, som omfattes af ulykkesforsikringsloven, heldigvis er af en kortvarig karakter, helbredelsen finder sted indenfor et forholdsvist kort tidsrum, og risikoen for forsikringselskaberne og præmierne ville jo blive mindre, hvis man undtog disse mindre ulykkestilfælde fra lovens virkninger. Efter oplysninger, som udvalget har fået fra ministeren, har ulykkestilfældene i en 5-årig periode været i gennemsnit om året 12,542, og heraf har kun 2.615 tilfælde medført udbetaling af dagpenge efter 13 ugers bestemmelsen, altså 21,4 pct. i gennemsnit. Jeg ville gerne have anmodet ministeriet om at fremskaffe oplysninger om, i hvor mange tilfælde helbredelse har fundet sted inden for de 3 uger, som vi foreslår, men det har jo ikke været muligt at få lejlighed dertil med det pres, hvorunder der arbejdes, og vi har altså ikke noget rent statistisk materiale, som kan bevise, hvorledes forholdene ville ligge.

Hvad angår spørgsmålet om den tvungne garantiforsikring for de arbejdere og funktionærer, som er fast ansatte, og som arbejdsgiveren altså skal betale løn i hvert fald under en del af sygdommen, skal jeg erkende, at der kan naturligvis forekomme tilfælde, hvor en arbejdsgiver bliver så vanskeligt stillet, at han må likvidere. Da i sin tid loven om tilsyn med private pensionskasser blev til, vedtoges den netop, fordi man havde adskillige eksempler på, at arbejdsgivere gik fallit, og så var der ikke den dækning til pensionerne, som de forsikrede havde krav på. Nu er dette naturligvis et langt større område end det, det drejer sig om her, virkningerne er langt større, men det vil jo koste et ikke ringe administrationsarbejde, når der skal tegnes disse genforsikringer, og jeg vil gerne pege på, hvad vi også fra mindretallets side har indstillet til ministeren, om der ikke er mulighed for at ordne det på en sådan måde, at man undgår disse store administrationsudgifter, som yderligere forøger præmien.